

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

28. februar 2002 *

I sag T-598/97,

British Shoe Corporation Footwear Supplies Ltd, Leicester (Det Forenede Kongerige),

Clarks International Ltd, Somerset (Det Forenede Kongerige),

Deichmann-Schuhe GmbH & Co. Vertriebs KG, Essen (Tyskland),

Groupe André SA, Paris (Frankrig),

Reno Versandhandel GmbH, Thaleischweiler-Froschen (Tyskland),

Leder & Schuh AG, Graz (Østrig),

ved solicitors A. Bell og M. Powell, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Foreign Trade Association (FTA) ved avocat B. Sheridan, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået af avocats H.-J. Rabe og G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzsitz og S. Meany, som befuldmægtigede, bistået af barrister N. Khan, og med valgt adresse i Luxembourg,

og af

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) ved advokats P. Vlaeminck, J. Holmens og L. Van Den Hende, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2155/97 af 29. oktober 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på indførsel af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer og med oprindelse i Folkerepublikken Kina og i Indonesien og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der indføres (EFT L 298, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Mengozzi, og dommerne R. García-Valdecasas, V. Tiili, R.M. Moura Ramos og J.D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. marts 2001,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Den 22. februar 1995 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende visse typer fodtøj med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Indonesien (EFT C 45, s. 2).
- 2 I meddelelsen var det angivet, at alle berørte parter skulle give sig skriftligt til kende og indgive alle relevante oplysninger til Kommissionen.
- 3 Sagsøgerne, som importerer og forhandler sko inden for Den Europæiske Union, besluttede at give sig til kende gennem en ad hoc-sammenslutning kaldet »European Shoe Retail Organisation«.
- 4 Det var i det væsentlige gennem ovennævnte sammenslutning, at sagsøgerne under den administrative procedure indgav skriftlige bemærkninger vedrørende fortolkningen af begreberne »skade«, »Fællesskabets interesse« og et med

Folkerepublikken Kina »sammenligneligt land« samt udfyldte de spørgeskemaer, der var rettet til importørerne. Sagsøgerne blev ligeledes hørt af Kommissionens tjenestegrene.

5 Efter undersøgelsen vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 165/97 af 28. januar 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Indonesien (EFT L 29, s. 3, herefter »forordningen om midlertidig told«), som indførte en told på henholdsvis 94,1 og 36,5%.

6 Den 27. marts 1997 anlagde sagsøgerne sag med påstand om annullation af den midlertidige forordning (sag T-73/97).

7 Den 30. juni 1997 nedlagde Kommissionen påstand om afvisning af søgsmålet.

8 Den 29. oktober 1997 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 2155/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på indførsel af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer og med oprindelse i Folkerepublikken Kina og i Indonesien og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der indføres (EFT L 298, s. 1, herefter »forordning nr. 2155/97« eller »den anfægtede forordning«).

9 Ved særskilt dokument af 13. november 1997 fremsatte Kommissionen i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement begæring om, at det blev fastslået, at det efter vedtagelsen af forordning nr. 2155/97 var ufornuddent at træffe afgørelse i sag T-73/97.

- 10 Retten i Første Instans fastslog ved kendelse af 30. juni 1998 i sagen BSC Footwear Supplies m.fl. mod Kommissionen (sag T-73/97, Sml. II, s. 2619), at det efter vedtagelsen af forordning nr. 2155/97 var ufornuddent at træffe afgørelse i sag T-73/97, eftersom det var åbenbart, at vedtagelsen af forordning nr. 2155/97 indebar, at sagsøgerne ikke havde nogen retlig interesse i, at behandlingen af sagen blev fortsat.

Retsforhandlinger

- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. december 1997 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.
- 12 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 30. marts 1998 har Rådet i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse, hvortil sagsøgerne den 25. maj 1998 har fremsat deres bemærkninger.
- 13 Kommissionen og Sammenslutningen af Europæiske Fodtøjsindustrier (herefter »CEC«) har henholdsvis den 7. april 1998 og den 13. maj 1998 anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstand. Desuden begærede Foreign Trade Association (herefter »FTA«) den 20. april 1998 tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgernes påstande.
- 14 Parterne i sagen har ikke modsat sig CEC's og FTA's intervention, men har anmodet om, at visse oplysninger i sagens akter behandles fortroligt i forhold til de intervenerende parter.

- 15 Ved kendelse af 9. juli 1999 har Retten besluttet at henskyde afgørelsen af formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.
- 16 Den 26. juli 1999 opfordrede Retten parterne til i deres indlæg at besvare visse spørgsmål.
- 17 Ved kendelse af 27. september 1999 fik Kommissionen og CEC tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande, og FTA fik tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgernes påstande. Ved samme kendelse blev begæringen om, at visse forhold behandles fortroligt i forhold til FTA og CEC, taget til følge for så vidt angår visse oplysninger indeholdt i bilag 1 til Rådets skrivelse vedrørende formalitetsindsigelsen.
- 18 Den 13. oktober 1999 fremlagde sagsøgte en ikke-fortrolig udgave af bilag 1 til nævnte skrivelse.
- 19 FTA og CEC afgav interventionsindlæg henholdsvis den 25. og 26. november 1999, hvortil sagens parter har fremsat bemærkninger.
- 20 Efter at sagsøgerne frafaldt replik, og Kommissionen afstod fra at indgive interventionsindlæg, blev den skriftlige forhandling afsluttet den 27. januar 2000.
- 21 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål under retsmødet den 7. marts 2001.

Parternes påstande

22 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede forordning annulleres i sin helhed.
- Der træffes enhver foranstaltning som krævet ved lov og ret.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Søgsmålet afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- FTA tilpligtes at betale omkostningerne ved interventionen.

24 FTA har nedlagt følgende påstande:

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling.

- Den anfægtede forordning annulleres.

- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 CEC har nedlagt følgende påstande:

- Søgsmålet afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med CEC's intervention.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 26 Sagsøgerne har i det væsentligste begrundet deres anbringender med henvisning til den udvikling i retspraksis, som efter deres opfattelse har fundet sted vedrørende spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af sager anlagt af private i medfør af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) til prøvelse af forordninger om antidumping, en udvikling, som ifølge sagsøgerne kan udledes af Domstolens dom af 16. maj 1991 i sagen Extramet Industries mod Rådet (sag C-358/89, Sml. I, s. 2501, herefter »Extramet-dommen«).
- 27 Sagsøgerne har navnlig fremhævet, at selv om Domstolen i tidligere sager om antidumping, herunder ved dom af 6. oktober 1982 i sagen Alusuisse mod Rådet og Kommissionen (sag 307/81, Sml. s. 3463) og af 21. februar 1984 i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen (forenede sager 239/82 og 275/82, Sml. s. 1005) fastslog, at private for at kunne anfægte en forordning om antidumping i medfør af traktatens artikel 173 skulle godtgøre, at den anfægtede forordning i realiteten udgjorde en »beslutning«, begrænsede Domstolen sig i Extramet-dommen til at prøve, om sagsøgerne var umiddelbart og individuelt berørt af de pågældende foranstaltninger. På grundlag af denne dom mener sagsøgerne, at den afgørende omstændighed ikke er den anfægtede bestemmelses karakter, men den virkning, som bestemmelsen har for visse kategorier af aktører i betragtning af deres særlige situation.
- 28 Således finder sagsøgerne det trods retsaktens normative karakter tilstrækkeligt, at de godtgør at være umiddelbart og individuelt berørt af nævnte retsakt for at kunne anses for at have søgsmålskompetence.

- 29 For så vidt angår betingelsen om, at de skal være umiddelbart berørt, har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede forordning er den »direkte årsag« til deres pligt til at betale antidumpingtold, når de importerer visse kategorier af sko med overdele af tekstilmateriale, som stammer fra Folkerepublikken Kina og Indonesien.
- 30 Sagsøgerne har videre gjort gældende, at betingelsen om, at de skal være individuelt berørt, er opfyldt, da det i overensstemmelse med Domstolens udtalelser i Extramet-dommen må fastslås, at omstændighederne i nærværende sag sammenfattende medfører, at sagsøgerne adskilles fra alle øvrige erhvervsdrivende.
- 31 Sagsøgerne har herved for det første gjort gældende, at de har deltaget aktivt i den administrative procedure forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning, idet de gjorde fuldt ud brug af de processuelle rettigheder, de rådede over. De anfører, at der i retspraksis såvel som på konkurrenceretsområdet som på området vedrørende antidumping gælder et princip om, at deltagelse i en administrativ procedure, der fører til en quasi-judiciel fastlæggelse af en borgers rettigheder, kan skabe en retlig formodning for den pågældendes ret til at anfægte denne fastlæggelse. I den forbindelse henviser sagsøgerne navnlig til Domstolens dom vedrørende antidumping af 20. marts 1985 i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen (sag 264/82, Sml. s. 849) og Rettens dom af 11. juli 1996 i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet (sag T-161/94, Sml. II, s. 695). Sagsøgerne understreger, at Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1), som dannede grundlag for den omtvistede procedure, indeholder adskillige processuelle garantier for importører, som giver sig til kende og deltager i en antidumpingprocedure. Disse garantier har sagsøgerne fuldt ud udnyttet.
- 32 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at de oplysninger, de har fremlagt, er blevet registreret og vurderet af Kommissionen, og at disse oplysninger med stor sandsynlighed påvirkede fastsættelsen af den foreløbige told.

- 33 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at indførelsen af den anfægtede antidumpingtold har haft betydelige ufordelagtige konsekvenser for deres økonomiske virksomhed. De gør navnlig gældende, at de alle importerer og driver detailhandel med sko inden for EU, og at de i den periode, hvor undersøgelsen stod på, sammenlagt importerede mere end 12 mio. par sko med overdel af tekstilmateriale fra Folkerepublikken Kina og Indonesien. Sagsøgerne fremhæver desuden, at de har haft vanskeligt ved inden for Fællesskabet at opkøbe varer svarende til dem, der er omfattet af den anfægtede forordning, navnlig sko med vulkaniserede såler, som i praksis ikke produceres inden for Fællesskabet. Sagsøgerne har under retsmødet udtalt, at visse af dem, som følge af vedtagelsen af de anfægtede bestemmelser, er blevet tvunget til personalenedskæring og begrænsning af skoudvalget.
- 34 Sagsøgerne har for det fjerde gjort gældende, at to af dem særskilt nævnes i den anfægtede forordning.
- 35 FTA har anmodet Retten om at vurdere udviklingen af fællesskabsretten efter afsigelsen af Extramet-dommen, som ifølge FTA indebærer en erkendelse af, at uafhængige importører har en vigtig og måske afgørende rolle ved afviklingen af en antidumpingprocedure. Udviklingen fandt sted efter ændringen af fællesskabsreglerne om antidumping i 1996 efter Uruguay-runden. Efter ændringen beror resultatet af antidumpingprocedurer ikke længere udelukkende på de oplysninger om skaden og om dumpingmarginen, som de klagende fællesskabsproducenter og de udenlandske producenter eller eksportører har afgivet. Fællesskabsinstitutionerne har nemlig nu pligt til ligeledes at undersøge, hvilken økonomisk virkning eventuelle antidumpingforanstaltninger kan få for andre berørte erhvervsdrivende, herunder uafhængige importører, hvilket følger af artikel 21 i forordning nr. 3283/94. Desuden er de importører, hvis interesser skal tages i betragtning i henhold til nævnte artikel 21, ikke blot de importører, som opfylder kriterierne i henhold til Ekstramet-dommen, men også alle importører, som har fundet proceduren af tilstrækkelig betydning for dem til, at de vil bidrage aktivt til undersøgelsen. Følgelig hævder FTA, at når de uafhængige importører, som tilfældet er i nærværende sag, har deltaget aktivt i proceduren og er blevet

inddraget i undersøgelsen af Fællesskabets interesse, indebærer udviklingen inden for antidumpingområdet, at de følgelig ikke længere kan udelukkes fra de kategorier af private, som kan anlægge sag til prøvelse af en forordning om antidumping.

36 Rådet har gjort gældende, at Domstolen i Extramet-dommen ikke tilføjede et nyt kriterium for så vidt angår den egenskab, man skal have for at kunne anlægge sag til prøvelse af bestemmelser om antidumping. Allerede i tidligere praksis prøvede Domstolen nemlig hovedsageligt, om den pågældende forordning berørte sagsøgeren umiddelbart og individuelt, selv om Domstolen da henviste til sondringen mellem »beslutning« og »forordning«. Retspraksis forud for Extramet-dommen er således stadig anvendelig. Ifølge Rådet kan sagsøgerne vel være umiddelbart berørt af den anfægtede forordning, men det må afvises, at de anses for at være individuelt berørt af denne.

37 De kriterier, som i henhold til retspraksis skal være opfyldt for at realitetspåkende søgsmål fra private til prøvelse af en forordning om antidumping, kan ifølge Rådet sammenfattes på følgende måde:

— Eksportører, der er producenter, er i princippet individuelt berørt, hvis de er blevet beskyldt for at praktisere dumping, hvis de er blevet nævnt i den anfægtede forordning, eller hvis de er blevet berørt af de forudgående undersøgelser.

— Importører med tilknytning til eksportører, der er producenter, er i princippet individuelt berørt, hvis konstateringen af dumping eller fastlæggelsen af toldbeløbet er sket på grundlag af deres videresalgspriser.

- Eksportører uden egenproduktion skal behandles som forbundne eller ikke-forbundne importører alt efter, om dumpingmarginen er blevet fastlagt under hensyntagen til deres priser eller ej.

- Den del af industrien inden for Fællesskabet, som har indgivet klage, skal i princippet anses for at være individuelt berørt, fordi den er tillagt visse rettigheder ifølge den anvendelige grundforordning.

- Enkeltstående fællesskabsproducenter, som hører til den klagende del af EF-industrien, er kun individuelt berørt, hvis de kan påvise egenskaber, som er særlige for dem, eller en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre importører.

- Uafhængige importører er principielt ikke individuelt berørt, men kan være det, hvis de kan påvise egenskaber, som er særlige for dem, eller en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre importører.

38 For så vidt angår sagsøgenes deltagelse i den administrative procedure har Rådet gjort gældende, at en sådan deltagelse ikke i sig selv er tilstrækkelig, selv om der er tale om en nødvendig betingelse, som skal være opfyldt af samtlige parter, som gør gældende at have søgsmålskompetence. Denne konklusion støttes ifølge Rådet af fast retspraksis om formaliteten vedrørende uafhængige importørers søgsmål til prøvelse af forordninger om antidumping (jf. dommen i sagen Allied Corporation mod Kommissionen, præmis 15, Domstolens kendelser af 8.7.1987, sag 279/86, Sermes mod Kommissionen, Sml. s. 3109, præmis 18 og 19, og sag 301/86, Frimodt Pedersen mod Kommissionen, Sml. s. 3123, præmis 18 og 19, og af 11.11.1987, sag 205/87, Nuova Ceam mod Kommissionen, Sml. s. 4427, præmis 15).

- 39 Rådet har desuden gjort gældende, at sagsøgernes situation adskiller sig fra den situation, sagsøgeren befandt sig i i den sag, som førte til dommen i ovennævnte sag Timex mod Rådet og Kommissionen. I nærværende sag beregnedes dumpingmarginen nemlig ikke på grundlag af de transaktioner, der blev angivet af sagsøgerne, og Kommissionen underkendte de argumenter, de havde gjort gældende.
- 40 Rådet har desuden henvist til, at sagsøgerne ikke har påvist, at de blev berørt af den anfægtede forordning på en sådan måde, at de blev udskilt fra alle andre aktører. Selv om det måtte antages, at den anfægtede forordnings virkning skal bedømmes i forhold til sagsøgernes fælles situation og ikke i forhold til den situation, som hver enkelt af dem befandt sig i, har Rådet anført, at sagsøgernes fælles markedsandel alene udgør 9,4%. De kan under disse omstændigheder alene anses at have godtgjort, at de er blevet berørt af den anfægtede forordning i deres objektive egenskab af importører af sko med overdele af tekstilmateriale.
- 41 Rådet har endelig udtalt, at den omstændighed, at en importør udpeges i en forordning om antidumping, alene er relevant ved afgørelsen af, om den pågældende har søgsmålskompetence, hvis importøren er blevet berørt umiddelbart af konstateringen af, at der er sket dumping, fordi eksportpriserne er blevet fastsat på grundlag af den af ham fastsatte videresalgspris. Eftersom dette ikke er tilfældet i sagen, finder Rådet, at den omstændighed, at visse af sagsøgerne er udpeget i den anfægtede forordning, ikke indebærer, at visse af dem kan anses for at have søgsmålskompetence.
- 42 CEC har anført, at man støtter Rådets standpunkt, og at man navnlig deler Rådets bedømmelse af Fællesskabets retspraksis vedrørende spørgsmålet om betingelserne for, at sager vedrørende antidumping kan antages til realitetsbehandling.

Rettens bemærkninger

- 43 Ved påkendelsen af Rådets formalitetsindsigelse skal der henvises til, at selv om forordningerne om indførelse af antidumpingtold i forhold til betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4, efter deres art og rækkevidde må siges at være almengyldige, idet de finder anvendelse på alle de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne deri kan berøre visse erhvervsdrivende umiddelbart og individuelt (jf. Domstolens dom i ovennævnte sag Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, præmis 11, dom af 7.7.1994, sag C-75/92, Gao Yao mod Rådet, Sml. I, s. 3141, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis, samt Rettens dom af 20.6.2000, sag T-597/97, Euromin mod Rådet, Sml. II, s. 2419, præmis 43, og af 26.9.2000, forenede sager T-74/97 og T-75/97, Büchel mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 3067, præmis 49).
- 44 Retsakter om indførelse af antidumpingtold kan således, uden at miste deres generelle karakter, navnlig berøre de erhvervsdrivende individuelt, der kan godtgøre at have visse egenskaber, som er særlige for dem, og som adskiller dem fra alle andre erhvervsdrivende (jf. Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, Extramet-dommen, præmis 13, og dommen i sagen Euromin mod Rådet, præmis 44).
- 45 Fællesskabets retsinstanser har fastslået, at visse bestemmelser i en forordning, som indfører en antidumpingtold, i almindelighed kan berøre de producenter og eksportører af det pågældende produkt umiddelbart og individuelt, som hævdes at have gjort sig skyldig i dumping på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold. Dette er tilfældet for de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. kendelsen i sagen Sermes mod Kommissionen, præmis 15, Domstolens dom af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl.

mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 14, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 17, samt dommen i sagen Euromin mod Rådet, præmis 45).

- 46 De importører, hvis videresalgspriser blev lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, er også i almindelighed umiddelbart og individuelt berørt af visse bestemmelser i den forordning, der har indført antidumpingtolden (jf. præmis 15 i dommen i sagen Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, og præmis 18 i dommen i sagen Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen).
- 47 Domstolen har desuden fastslået, at importører med tilknytning til eksportører fra et tredjeland kan anlægge sag til prøvelse af en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, bl.a. når eksportprisen er blevet fastlagt på grundlag af de pågældende importørers salgspriser på markedet i Fællesskabet (dom af 5.10.1988 i de forenede sager 277/85 og 300/85, Canon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 8).
- 48 Endelig har Domstolen også fremmet et søgsmål mod en sådan forordning fra en selvstændig importør til realitetsbehandling under helt særlige omstændigheder, navnlig når forordningen i væsentlig grad påvirker vedkommendes erhvervs-mæssige aktiviteter (jf. Extramet-dommen, præmis 17).
- 49 I nærværende sag skal det for det første bemærkes, at sagsøgerne ikke er omfattet af nogen af de tre kategorier, der er nævnt i præmis 45-47, for hvilke der ifølge retspraksis gælder en ret til direkte at anfægte forordninger, hvorved der indføres en antidumpingtold. For det første er sagsøgerne nemlig i overensstemmelse med deres egne oplysninger uafhængige importører. For det andet fremgår det af den anfægtede forordning, at dumpingten ikke er blevet fastslået på grundlag af

sagsøgernes salgspriser, men på grundlag af de priser, der faktisk er blevet betalt, eller som skal betales ved eksporten.

- 50 Hvad herefter gælder sagsøgernes mulighed for at påberåbe sig Extramet-dommen må det påpeges, at Domstolen dér fastslog, at sagsøgeren havde godtgjort, at der forelå en række forskellige omstændigheder, der tilsammen skabte en sådan særlig situation, at sagsøgeren i forhold til den pågældende foranstaltning adskilte sig fra alle andre erhvervsdrivende. Navnlig havde sagsøgeren for det første godtgjort, at virksomheden var den vigtigste importør af det produkt, der var genstand for antidumpingforanstaltningen, og samtidig var endelig bruger af produktet. For det andet havde sagsøgeren godtgjort, at virksomhedens erhvervsmæssige aktiviteter i meget vidt omfang afhang af denne import, og for det tredje, at den i væsentlig grad var påvirket af den anfægtede forordning på grund af det begrænsede antal producenter af det pågældende produkt og det forhold, at virksomheden havde vanskeligheder ved at opnå forsyninger hos den eneste fællesskabsproducent, som ydermere var dens hovedkonkurrent for så vidt angik det forarbejdede produkt (Extramet-dommen, præmis 17).
- 51 I nærværende sag kan det for det første konstateres, at sagsøgerne, selv om de betragtes samlet, alene står for ca. 9,5% af den totale import af den pågældende vare.
- 52 Sagsøgerne har heller ikke — til trods for, at Retten udtrykkeligt har opfordret dem hertil ved skriftlige spørgsmål og under retsmødet — godtgjort, at de er blevet væsentligt påvirket af den anfægtede forordning. Med undtagelse af mængden af den pågældende vare, som blev importeret samlet set i undersøgelsesperioden, har sagsøgerne ikke fremlagt noget talgrundlag, hverken individuelt eller samlet, der gør det muligt at fastslå omfanget af den skade på deres erhvervsvirksomhed, som skulle følge af vedtagelsen af de omstridte bestemmelser.

- 53 Der er heller ikke blevet fremlagt beviser til bestyrkelse af sagsøgernes anbringende under retsmødet om, at visse af dem var blevet tvunget til personaleindskrænkning og et mere begrænset varesortiment som følge af den anfægtede antidumpingtold.
- 54 Endelig er sagsøgernes påstand om, at en af de pågældende varer, nemlig sko med vulkaniserede såler, ikke fremstilles inden for Fællesskabet, alene støttet på ufuldstændig dokumentation, således som Kommissionen påpegede i betragtning 19 til forordningen om midlertidig told. Rådet har i den forbindelse fremlagt skrivelser fra flere spanske producenter, som har tilbudt at levere sko af denne type til en af sagsøgerne.
- 55 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at de berøres af den anfægtede forordning på anden måde end i deres objektive egenskab af importører af de pågældende varer, på samme måde som enhver anden aktør, der befinder sig i samme situation.
- 56 Extramet-dommen indebærer ikke, at der er opstillet en udtømmende liste over de betingelser, som en uafhængig importør skal opfylde, for at han skal kunne anses for individuelt berørt af en forordning om indførelse af antidumpingtold. Det er derfor ikke udelukket, at Fællesskabets retsinstanser i den forbindelse kan tage hensyn til andre omstændigheder.
- 57 I nærværende sag har sagsøgerne gjort gældende, at de er individuelt berørt af den anfægtede forordning, fordi de deltog aktivt i den administrative procedure, og fordi de fremlagde oplysninger, som institutionerne registrerede og vurderede ved afgørelsen af Fællesskabets interesse, da de omtvistede bestemmelser blev vedtaget. Til støtte for dette anbringende henviser sagsøgerne navnlig til ovennævnte dom i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen og dommen i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet.

- 58 I den forbindelse skal det understreges, at Domstolen i dommen i ovennævnte sag Timex mod Rådet og Kommissionen fandt, at det med henblik på afgørelsen af, om en forordning berører sagsøgeren individuelt, navnlig skal undersøges, hvilken rolle sagsøgeren har spillet i antidumpingproceduren og selskabets stilling på det marked, den anfægtede forordning tager sigte på (præmis 12). Vedrørende sidstnævnte punkt konstaterede Domstolen, at sagsøgeren var den største producent af mekaniske ure og urværker i Fællesskabet og den eneste, der stadig fremstiller disse produkter i Det forenede Kongerige. Domstolen tilføjede, at antidumpingtolden blev fastsat under hensyn til de følger, som den konstaterede dumping havde medført for selskabet, og Domstolen konkluderede på dette grundlag, at den omtvistede forordning derfor var begrundet i sagsøgerens særlige situation (præmis 15).
- 59 For så vidt angår dommen i sagen Sinochem Hailongjiang mod Rådet bemærkes det, at sagsøgeren i den sag var eksportør af de pågældende varer, at sagsøgeren i høj grad havde været involveret i den forudgående undersøgelse, at alle sagsøgerens oplysninger og argumenter var blevet registreret og vurderet af Kommissionen (præmis 47), og at sagsøgeren desuden var den eneste kinesiske virksomhed, der deltog i undersøgelsen (præmis 48).
- 60 Under disse omstændigheder kan sagsøgerne ikke med rette gøre gældende, at de virksomheder, der var tale om i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen samt i sagen Sinochem Heilongjiang, havde søgsmålskompetence vedrørende forordningerne om indførelse af de omtvistede antidumpingforanstaltninger, alene fordi de havde deltaget i den administrative procedure, som førte til vedtagelsen af disse foranstaltninger.
- 61 Selv om en virksomheds deltagelse i en antidumpingprocedure sammen med andre omstændigheder kan tages i betragtning ved afgørelsen af, om virksomheden er individuelt berørt af den forordning, der fastsætter antidumpingtold, og som er vedtaget efter denne procedure, kan deltagelse heri ikke i sig selv skabe en ret for virksomheden til direkte at rejse søgsmål til prøvelse af forordningen, når der ikke foreligger nogen andre omstændigheder, som gør

situationen særlig, og som bevirker, at virksomheden i forhold til de pågældende bestemmelser stilles i en anden situation end alle andre erhvervsdrivende.

- 62 Sagsøgerne har ikke godtgjort, at der foreligger andre omstændigheder, som medfører, at de i forhold til den anfægtede forordning adskiller sig fra alle andre erhvervsdrivende. De kan derfor ikke hævde en søgsmålsret til prøvelse af forordningen alene med henvisning til den omstændighed, at de deltog aktivt i den administrative procedure, der gik forud for forordningens vedtagelse. I overensstemmelse hermed kan den omstændighed alene, at visse af sagsøgerne særskilt udpeges i den anfægtede forordning, ikke føre til et andet resultat.
- 63 Det fremgår af de ovenstående betragtninger, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.
- 64 Sagen skal derfor afvises.

Sagens omkostninger

- 65 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, pålægges det dem at bære deres egne omkostninger og in solidum at betale Rådets omkostninger med undtagelse af dem, der skyldes FTA's og CEC's intervention, i overensstemmelse med Rådets og CEC's påstand. FTA bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, Rådet har afholdt som følge af dens intervention, i overensstemmelse med Rådets påstand. Kommissionen bærer sine egne omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og pålægges in solidum at betale Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger med undtagelse af dem, der skyldes Foreign Trade Associations intervention og Confédération européenne de l'industrie de la chaussures intervention.
- 3) Foreign Trade Association bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, Rådet har afholdt som følge af dens intervention.
- 4) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Mengozzi

García-Valdecasas

Tiili

Moura Ramos

Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. februar 2002.

H. Jung

P. Mengozzi

Justitssekretær

Afdelingsformand